

Sygn. akt II Ka 86/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2023 r.

sprawy **K. B.**

obwinionego o czyn z art. 92a § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 7 listopada 2022 r. sygn. akt II W 618/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 130 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 86/23

UZASADNIENIE

K. B. został obwiniony o to, że w dniu 2 stycznia 2022 roku o godz. 15.48 w miejscowości K. 7A, gm. M., pow. (...), kierując pojazdem m-ki B. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 40 km/h, tj. o popełnienie czynu z art. 92a § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 07 listopada 2022r. w sprawie II W 618/22 uznał **K. B.** za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92a § 2 kw i za ten czyn na podstawie art. 92a § 2 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 800 zł oraz zasądził koszty sądowe w kwocie 180 zł.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach złożył obrońca obwinionego zaskarżając wyrok w całości, podnosząc:

1) zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 170 § 2 pkt 3 kpk w zw. z art. 39 § 2 kpw oraz art. 4 § 1 kpw, polegającej na nieuzasadnionym oddaleniu wniosków dowodowych złożonych przez obrońcę obwinionego na rozprawie w dniu 7 listopada 2022 roku, jako rzekomo nieprzydatnych do stwierdzenia danej okoliczności, podczas gdy przeprowadzenie przedmiotowych dowodów oraz wykazanie w ten sposób istotnych dla sprawy okoliczności uznać należy za kluczowe dla prawidłowego rozstrzygnięcia

oraz poczynienia w pełni prawidłowych ustaleń, w tym faktu czy obsługujący urządzenie pomiarowe (...) o nr seryjnym (...) funkcjonariusz Policji posiadał stosowne i niezbędne celem dokonania prawidłowego pomiaru prędkości umiejętności nabyte w trakcie wymaganego w tym zakresie szkolenia, a także ustalenia jaki jest błąd statystyczny dopuszczalny/graniczny ww. urządzenia pomiarowego oraz jakie są zasady prawidłowej obsługi oraz warunki dokonywania rzetelnych pomiarów prędkości, co doprowadziło również do istotnego ograniczenia prawa do obrony obwinionego a w konsekwencji uznania go winnym popełnienia zarzucanego czynu;

b) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw i art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego w postaci:

i. wyjaśnień złożonych przez obwinionego K. B. (k. 16-17), w których od samego początku konsekwentnie wskazywał on, że nie przyjął mandatu karnego, ponieważ dokonujący pomiaru prędkości funkcjonariusz Policji nie okazał mu zarejestrowanego nagrania, a ponadto twierdził on, że jechał wolniej niż zarzucana mu rzekomo prędkość, dlatego też uznał zaproponowaną mu w drodze mandatu grzywnę za zdecydowanie zbyt wysoką,

ii. notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza Policji M. K. z przedmiotowego zdarzenia, z której wynika iż dokonywany przez niego ręczny pomiar prędkości był mierzony z odległości 210,2 metrów, która to odległość w sposób oczywisty winna rzutować na ewentualne uwzględnienie błędu statystycznego dopuszczalnego/ granicznego, a tym samym stosownego skorygowania końcowego wyniku dokonanego pomiaru przez odpowiednie pomniejszenie wartości wykazanej ręcznym pomiarem prędkości dokonanym z tak dużej odległości;

2. błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na nieuzasadnionym oraz nie popartym w dostatecznym stopniu dowodami przyjęciu, iż obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 40 km/h, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż dokonany pomiar prędkości był pomiarem ręcznym dokonanym z odległości aż 210,2 metrów, zaś wskutek nieuzasadnionego oddalenia wniosków dowodowych obrońcy obwinionego brak jest dostatecznych informacji w zakresie zasad prawidłowej obsługi oraz niezbędnych warunków dokonywania rzetelnych pomiarów prędkości, w tym zalecanej odległości urządzenia pomiarowego od obiektu podlegającego pomiarowi, a także danych dotyczących zakresu błędu statystycznego dopuszczalnego/ granicznego, których to zakres winien zostać uwzględniony przy określeniu ostatecznego wyniku pomiaru i które to okoliczności uznać należy za kluczowe dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Obrońca podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca poparł wniesioną apelację i wnioski w niej zawarte.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę obwinionego nie jest zasadna, a zawarte w niej wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

Ocena zasadności zarzutu opisanego w pkt 1 lit. a apelacji uzależniona jest od zasadności dalszych zarzutów, zatem Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności odniósł się do zarzutu błędnej oceny wyjaśnień obwinionego.

Zdaniem obrońcy, K. B. od samego początku konsekwentnie wskazywał, że powodem odmowy przyjęcia mandatu była odmowa okazania mu wyniku badania prędkości przez policjanta oraz przekonanie obwinionego o tym, że jechał wolniej niż zarzucana mu prędkość. Analizując zatem treść wyjaśnień obwinionego należy stwierdzić, że z jedynych wyjaśnień obwinionego, złożonych w postępowaniu wyjaśniającym, wynika, że „policjant mu nie powiedział ile jechał” oraz że jego zdaniem jechał wolniej „nie tyle co miało być przekroczona prędkość”. Zdaniem Sądu Okręgowego, wersja zdarzenia prezentowana przez obwinionego jest pozbawiona wiarygodności (trudno przyjąć, że funkcjonariusz policji nie podał kierowcy wartości zmierzonej podczas kontroli prędkości), a ponadto wyjaśnienia są wewnętrznie sprzeczne.

Jeżeli obwiniony rzekomo nie poznał zmierzonej prędkości to nie mógł uznać, że jechał wolniej niż zmierzona prędkość. Ponadto warto zwrócić uwagę na stwierdzenie, że obwiniony nie przyznał, że prowadził samochód z dozwoloną prędkością, lecz że jechał wolniej od prędkości zmierzonej przez policjanta prędkości. Na podstawie tych wyjaśnień należy stwierdzić, że obwiniony nie kontrolował prędkości prowadzonego samochodu przejeżdżając przez teren zabudowany w M.. Przede wszystkim jednak wyjaśnienia obwinionego pozbawione są waloru wiarygodności wobec treści zeznań policjanta. M. K. zeznał, że obwiniony odmówił przyjęcia mandatu, gdy dowiedział się o nowych stawkach taryfikatora stwierdzając, że wysokość proponowanego mandatu jest zbyt wysoka.

W kontekście zatem takich wyjaśnień obwinionego i zeznań funkcjonariusza Policji należy odnieść się do zarzutu z pkt 1 lit. a apelacji. Sąd Okręgowy nie zgadza się z twierdzeniem obrońcy, że dowody, o których przeprowadzenie wnioskował na rozprawie w dniu 7 listopada 2022r., byłyby kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy. M. K. ukończył stosowne szkolenie z obsługi ręcznego miernika prędkości (informacja uzyskana przez Sąd Okręgowy – k. 89), zaś przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci instrukcji obsługi tego urządzenia nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Otóż obrońca dążył do przeprowadzenia dowodu z takiego dokumentu w celu „zweryfikowania, czy to jak został dokonany pomiar jest zgodny z instrukcją”. Jak należy wnioskować, obrońca – nieposiadający stosownego szkolenia z obsługi ręcznego miernika prędkości – zamierzał dokonać merytorycznej oceny pracy funkcjonariusza policji w oparciu o instrukcję obsługi urządzenia. Z oczywistych wniosków takiego rodzaju opinia obrońcy nie miałaby żadnej wartości dowodowej dla rozstrzygnięcia sprawy. Nadto nie było potrzeby ustalania błędu statystycznego pomiaru dokonanego za pomocą urządzenia TruCAM, gdyż zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki dotyczącego wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów kontrolowanych w ruchu drogowym, wartość błędów granicznych dopuszczonych urządzeń nie może przekroczyć +/- 3 km/h przy prędkości pojazdu mniejszej niż 100 km/h. Zatem w przypadku zmierzonej prędkości z jaką poruszał się samochód obwinionego błąd pomiarowy 3 km/h nie ma znaczenia dla sprawy.

Nie ma także znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy fakt, że pomiar prędkości został dokonany z odległości 210 metrów. Obrońca odwołując się do bliżej nieokreślonych „ogólnodostępnych źródeł” stwierdził, że przedmiotowy pomiar został dokonany z „dużej” odległości, a być może z odległości „wykraczającej poza odległość dopuszczalną w ramach zasad prawidłowej obsługi i korzystania z urządzenia”. Odnosząc się zatem do wątpliwości obrońcy należy stwierdzić, że funkcjonariusz policji, przeszkolony na obsługiwanym urządzeniu, miał odpowiednią wiedzę co do warunków, w których powinien dokonywać pomiary prędkości, a zatem jeżeli dokonał prędkości z odległości opisanej we własnej notatce urzędowej, należy przyjąć, że była to odległość warunkująca wiarygodność i rzetelność pomiaru prędkości. Ponadto z ogólnodostępnych zasobów internetu wynika, że dopuszczalna odległość dokonywania pomiaru prędkości przy użyciu urządzenia pomiarowego LTI20/20 TruCAM wynosi ponad 700 m, a w niektórych źródłach wskazano na odległość 1200 metrów.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że nie zasługuje na uwzględnienie wniosku apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Nadto brak jest podstaw do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

O kosztach sądowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz na podstawie art. 121 § 1 kpw.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.